

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. T.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 7 lutego 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 23 maja 2023 r., VII Ka 1033/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II K 829/19,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu, po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i obrońcy, wyrokiem z 23 maja 2023 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Opolu z 20 września 2022 r., mocą którego M. T. został uznany winnym popełnienia dwóch następujących występków z art. 197 § 1 k.k. i z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 i § 2 k.k. i wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono zakaz z art. 41a § 2 i § 4 k.k. oraz środek zabezpieczający z art. 93a § 1 pkt 3 k.k. i ostatecznie wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedziach na kasację Prokurator Rejonowy w Opolu wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Tytułem uwag ogólnych godzi się podkreślić, że pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia spełniały wszelkie wymogi ciężące na sądzie odwoławczym. Zachowując warunki z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., Sąd odwoławczy odniósł się do każdego zarzutu środka odwoławczego i uczynił to nader wyczerpująco. Jednocześnie nie dokonał zmian w ocenie materiału dowodowego, w pełni aprobując ustalenia faktyczne Sądu *meriti*.

Wypadało odnotować, że zebrany w sprawie materiał dowodowy osobowy i rzeczowy pozwolił ponad wszelką wątpliwość na przypisanie M. T. zarzucanych mu czynów, tzn. wielokrotnego zgwałcenia swojej byłej żony oraz znęcania się nad nią psychicznie i spowodowania u niej naruszenia czynności ciała i rozstroju zdrowia na okres poniżej 7 dni. Pomimo wątpliwości zgłaszanych przez obrońcę co do oceny materiału dowodowego, to właśnie zeznanie pokrzywdzonej uznano za wiarygodne i na jego przede wszystkim podstawie ustalono stan faktyczny w sprawie, tym bardziej, że korelowały one z pozostałymi relacjami, przede wszystkim złożonymi przez jej matkę i teściów. Skarżący kwestionując ustalenia faktyczne Sądu *meriti*, w pełni zaaprobowane podczas kontroli instancyjnej, wykorzystał fragmentaryczne treści depozycji, wyrwane z szerokiego kontekstu i dokonał ich własnej oceny, usiłując sprowokować Sąd Najwyższy do ich ponownej kontroli.

Podsumowując powyższy wywód, trzeba z całą mocą podkreślić, że w ramach procedury apelacyjnej Sąd Okręgowy skrupulatnie skontrolował ocenę materiału dowodowego przeprowadzoną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i wnioski z niej płynące zawarł w uzasadnieniu.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

[ał]